

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem se sídlem V Teničkách 614, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (dříve **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2010, čj. 13942/10-1100-700519, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2012, čj. 30 Af 14/2011 - 35, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad v Uherském Hradišti (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 28. 6. 2010, čj. 108691/10/336911705263, dodatečně vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 ve výši 226 898 Kč podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a podle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a sdělil mu penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 1344 Kč podle § 37b odst. 1 písm. a) téhož zákona. Finanční ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010, čj. 13942/10-1100-700519, zamítlo odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, čj. 30 Af 14/2011 - 35. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné a splňovalo i formální náležitosti podle § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Krajský soud dospěl k závěru, že správce daně nebyl nečinný, ani že nedošlo k prekluzi práva vyměřit daň. Postup správce daně v souvislosti s vydáním výzvy k podání dodatečného daňového přiznání i zahájení vytykácího řízení po podání dodatečného daňového přiznání byly v souladu se zákonem. Soud neshledal ani procesní pochybení správce daně v rozsahu, který by odůvodňoval zrušení rozhodnutí žalovaného.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Svou žádost odůvodnil tím, že uhrazení částky 226 898 Kč žalovanému by jej přivedlo do velkých existenčních potíží a znamenalo by zánik jeho živnosti. Odkladný účinek podle jeho názoru není v rozporu s veřejným zájmem, neboť toliko odloží vykonatelnost správního rozhodnutí do doby, než bude ve věci vydáno konečné rozhodnutí. Kromě toho správce daně dodatečně doměřenou daň již zajistil zástavním právem k jeho nemovitosti, proto neexistuje riziko, že by daň nebyla uhrazena.

[4] Žalovaný uvedl ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, že nebyly splněny podmínky na přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s. Nepostačovalo, pokud stěžovatel obecně tvrdil hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám. Stěžovatel měl svá tvrzení rozvést, uvést konkrétní údaje o svých majetkových poměrech a předložit důkazní prostředky. Výše částky změny daňové povinnosti neodůvodnila přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože dodatečně vyměřená daň byla pouze o 6720 Kč vyšší, než jakou tvrdil stěžovatel. Uhrazení tohoto rozdílu nemůže stěžovateli přinést velké existenční potíže. Dále žalovaný poukázal na to, že stěžovatel získal v roce 2006 příjmy z prodeje nemovitostí přesahující částku jednoho a čtvrt milionu korun. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74).

[8] Uvedené požadavky stěžovatel v posuzovaném případě nenaplnil. V kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku, přičemž pouze obecně poukázal na to, že uhrazení dodatečně vyměřené daně by jej přivedlo do existenčních potíží a vedlo by

k zániku jeho živnosti. Z uvedených skutečností a ani z důvodů uvedených v kasační stížnosti nelze dovodit pro stěžovatele hrozbu nepoměrně větší újmy, než jaká může vzniknout přiznáním odkladného účinku jiným osobám. Z tohoto důvodu není naplněna jedna ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. a zdejší soud se proto již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] S odkazem na shora uvedené důvody nepřiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj nikterak předjímat rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. ledna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu